

Nt. Szigeti Miklós –

Megtérésem, ahogyan elért Isten szeretete, Jézus

Lekészdinasztiába születtem bele. Anyai nagypapám – és az ő felmenői mind – református lelkipásztorok voltak; édesapám pedig idősödve kapta elhívását, végezte el a teológiát és lett gyülekezet- és templomépítő lelkész Solymáron, Budapest mellett. Ezért úgy nőttem fel, hogy magától értetődően minden vasárnap mentünk templomba – én pedig vasárnapi iskolába. Hamar megismertem a bibliai történeteket, és egyre otthonosabban mozogtam a templomban.

Mivel akkor még édesapám nem volt végzett lelkész, ezért Budapest-Pasaréten tettem konfirmációi fogadalmat, Nt. Cseri Kálmán lelkipásztornál. Nagyon megfogott Kálmán bácsi szelíd határozottsága, világos gondolatai – de ugyanakkor tele voltam önmagammal. Mindig rettenetesen fontos volt számomra, hogy a társaságban kedvelt, népszerű, központi személyiség legyek. A Debreceni Református Kollégium Gimnáziumába kerültem középiskolába, Berkesi Sándor tanár úr osztályába. Osztályfőnököm, és a tanári kar hite, szellemisége is megérintett – amint az évenkénti evangélizációs hetek, amikor a diákságnak egy héten át elhívatott lelkészek hirdették az igét. Külön élveztem, hogy én lehettem azok egyike, akik az istentiszteletek utáni beszélgetésen az elhangzottakkal kapcsolatban okos kérdéseket tettek fel a szolgáló lelkészeknek. Nagyon érdekelt mindez, izgalmasnak találtam – de kívül maradt a szívemen, lényemen. Túl sokat láttam élesben a hívők bűneit, hogy kritizáljam, megítéljem őket, és megkérdőjelezzem hitelességét az egész vallásosságnak. Vegyes érzések voltak bennem.

És akkor Isten folyamatosan kezdte felmutatni önmagam csődjét. Például abban, hogy soha nem volt barátnőm, aki szerelmes lett volna belém. Nagyon szerettek a lányok, mint barátot, szinte több lány barátnőm volt, mint fiú – de egyetlen se szerelmesedett belém. Csődöt mutatott Isten a tanulásomban is. A gimnáziumban sikerült a legnépszerűbbek közé kerülnöm, de a tanulással vajmi keveset törődtem – ezért évisméltésre ítélték.

Nagyon magam alá kerültem. Öngyilkos akartam lenni, mert semmire se vagyok jó. Ez is egy lépcső volt, előszántás, ahogyan Isten előkészítette a szívemet. Mert itt sem tértem meg, nem adtam át életemet Annak, aki értem adta magát!

Szüleim kivettek a refiből és egy dolgozók esti iskolájában érettségiztem, munka mellett. Kemény lecke volt, de megérte. Megtanultam a munka és tanulás etikáját, értékét. Ezért tovább szerettem volna tanulni, jogász szerettem volna lenni, de ez olyan iskolából, és (még akkor) lelkészi háttérrel, teljességgel lehetetlen volt. Ezért arra gondoltam, jelentkezek a teológiára. Akkor már szó volt a teológiai egyetem állami elismeréséről és betagolásáról, ezért azzal a reménnyel jelentkeztem, hogy onnan majdcsak átjutok a jogi karra. Hosszabb idő, de sebaj. Így mentem el érettségi után az egyetemi felvételi hétre – ami jól is sikerült (magyar, történelem, ének, bibliaismeret).

A következő hét elején ki kellett menjek dolgozni. Komárom megyét kellett bejárjam autóval. Mórról jöttem kedden hazafelé. Székesfehérvár felé menet beugrottam Magyaralmásra, ahol a lelkipásztor teológus leánya a felvételi bizottságban volt, mint felsős diákküldött. Nem tudtam meg tőle semmit, de jót beszélgettünk, majd indultam. A főútra vezető bekötőúton az autó lesodródott az útról, felborult és a tetején buckázva legurult a dombról. Az ütközéstől bal homlokommal kitörtem a szélvédőüveget, kirepültem – és a kocsi 7 méterre találtak meg. Kómában, erős agyvérzéssel, csípőficammal és töréssel szállítottak kórházba. Négy napig voltam kómában. Az orvosok szüleimnek mondták – nem tudják, meddig leszek kómában, de minél tovább, az agy annál jobban sérül. Koponya CT-t végeztek, ami azt mutatta, hogy az intelligencia-központ, a beszéd-központ és jobb oldali mozgatóközpont sérült.

A jobb oldalam valóban lebénult. Amikor négy nap után a kómából feleszméltem, nem beszéltem. Az orvosok azt mondták: lehet, örökre néma leszek. Tíz nap múlva megszólaltam, rettenetesen hadarva, és meglehetősen zavartan, sokszor butaságokat. Úgy látszott az orvosi diagnózis igaz. Közben megjött a papírom a teológiáról, hogy felvettek. Az orvos azt mondta szüleimnek: lehetetlen, soha nem leszek egyetemista. Édesanyám ezt az igét kapta: „*Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk. Mert a teremtett világ sóvárova várja az Isten fiainak megjelenését*”. (Róma 8:18–19) – és ettől kezdve Édesanyám hitte, hogy a fia felépül, és az Úr eszköze, szolgálja lesz.

Hosszú és lassú folyamat volt felépülésem. Három hétig voltam az intenzíven, utána Budakeszire, az Országos Rehabilitációs Központba szállítottak, az Agy- és Koponyasérültek Osztályára – ahol két hónapot töltöttem. Először toloszék, majd járókeret, később mankó segítségével mozogtam. Egyre inkább tisztultak értelmi képességeim – felfogtam, hol vagyok, mi történt velem (a balesetre és az intenzívra nem emlékszem, három hét amnéziám van). Körülbelül három hetet töltöttem a Rehabilitáción, amikor először felmerült bennem a kérdés: Istenem, dehát miért? Miért történt mindez? Annyira hittem benne, hogy tudjam, semmi nem történik az Ő akaratán és tudtán kívül. Én pedig majdnem meghaltam; lehettem volna egy életre béna, néma, idióta... de nem lettem. Ahol voltam, tele volt nyomorult emberekkel. Például egy agyvérzéses főorvossal, egy szintén agysérült arab emberrel – akinek angolul tolmácsoltam az ápolók felé... Istenem, miért?

Első gondolatom az volt: ez Isten büntetése valamilyen bűnömért. No, de milyen bűnömért? Nem vagyok én olyan rossz!!! Bűneim vannak – mint mindenkinek, de olyan rossz nem vagyok, hogy ilyet érdemelnek! Vagy mégis? Egyáltalán: milyen bűneim vannak nekem? És elkezdtem keresgélni, önmagamba nézni olyan mélyen és őszintén, mint soha azelőtt. Akkor pedig be kellett valljam egymás után bűneimet: hazugságaimat, kétszínűségemet, erőszakosságomat, szeretetlenségemet, keményszívűségemet, lustaságomat, paráznaságaimat... (és még hosszú a sor) mindent, amit Isten ígéje alapján a Szentlélek világossá tett előttem; amikről olyan sok prédikációt hallottam, de nem ért a szívig.

Egy lapot vettem és elkezdtem írni – és a lap betelt. Most akkor melyik bűnömért kaptam ezt a balesetet?

Hívó testvérek, lelkészek jártak be hozzám a kórházba. Különösen Dr. Oláh Zoltán hívó orvos-barátom jött látogatni minden nap. A közelben a tüdőkórházban dolgozott és az Úrért, szeretetből szinte minden nap meglátogatott. Sokat beszélgettünk. Meg másokkal is, mire – mint valami felszálló homály – kitisztult előttem: ez nem Isten büntetése volt. Isten büntetése az lett volna, ha lezárul az életem és úgy kellett volna elé állnom, hogy nem éltem azzal a kegyelemmel, amelyet Krisztusban nekem kínál. Ha nem nyerek bűnbocsánatot és új életet.

Nem, ez nem büntetés volt – hanem figyelmeztetés: hogy vegyem életbevágóan komolyan Isten szeretetét, a bűnbocsánat ajándékát, Jézus golgatai, helyettes áldozatát és húsvéti, üres sírját. Kérjem: bocsássa meg minden bűnömet, könyörüljön rajtam – és tegyen új emberré. Késszé, hogy tudjak mindenben neki engedelmeskedni!

Ez történt Budakeszin a Rehabilitációs Intézetben – és én nagyon-nagyon boldog lettem, mert átéreztem Isten határtalan szeretetét. Boldogan újságoltam az ápolóknak, mindenkinek, hogy mennyire szeret az Isten – azért vagyok itt a kórházban, ezért volt, hogy majdnem meghaltam! Amiért kerek szemekkel néztek rám a kórházi alkalmazottak: már-már azt gondoltuk hogy teljesen meggyógyul, és lám, mégis valami baj van fent az emeleten...

Lassan felépültem, kiengedtek a kórházból. Július elején volt a balesetem, és október végén már bejártam a teológiára – mankóval. Hallgatói státuszt kaptam, de egy év halasztást, tehát másfélszer jártam az első évet.

A régi barátok, ismerősök jöttek és hálát adtak Istennek, amit velem tett. Én pedig hihetetlenül hadarva, szinte érthetetlenül válaszoltam, beszéltem: Isten új életet adott, és most majd lelkész leszek.

De hát hogyan, ha egyszer Isten éppen azt adta ebből az egész balesetből, hogy nem tudok beszélni? Rengeteget vívódtam, imádkoztam, kérdeztem Isten: mit akarsz velem Istenem? Sokszor megszegyenültem, bizonytalanságban voltam – ameddig egyszer, imádáság után, a napi csendesség közben válaszolt: „*Mózes akkor ezt mondta az Úrnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én a szavak embere. Korábban se voltam, de azóta sem lettem az, hogy szolgálóddal beszélsz. Sőt inkább nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. De az Úr ezt mondta neki: Ki adott száját az embernek? Ki tesz némává vagy süketté, látóvá vagy vakká? Talán nem én az Úr? Most azért csak menj: majd én segítségedre leszek a beszédben, és megtanítlak arra, hogy mit beszélj! De ő azt felelte: Kérlek, Uram! Küldj mást, akit küldeni tudsz! Ekkor az Úr haradra gerjedt Mózes ellen...*” 2Mózes 4:10–14

Akkor, abban a helyzetben ez teljesen nekem szólt – és azt mondtam: jó Uram, akkor megyek. Így lettem lelkipásztor – és minden bűneim, nyomorúságaim, kísértéseim ellenére, és azok mellett, azokon sokkal

felül tapasztalom szüntelenül, mindenben az Ő jelenlétét, vezetését az életemben, családom életében. Tapasztalom kegyelmét! Megdöbbenően csodálatos, ahogyan formálja, alakítja lényünket, életünket, életünk vonalát, szolgálatunkat az Ő dicsőségére!

Soli Deo Gloria! Egyedül Istené a Dicsőség!